

SAR

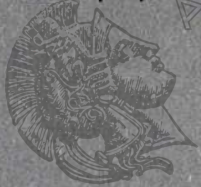
ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΑΣΤΕΡΙΑ

Ὁ ἀγαπημένος οὐρανός
τόσο ἀφελής τόσο ἀγαθός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

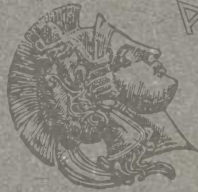
ΑΘΗΝΑ -- 1935

ΕΚΔΟΣΗ "ΚΥΚΛΟΥ,"

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΤΕΡΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ — Ἀθήνα, 1933.

ΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ — Ἀθήνα, 1934.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΛΛΗΝΩΝ

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΑΣΤΕΡΙΑ

Ὁ ἀγαπημένος οὐρανός
τόσο ἀφελής τόσο ἀγαθός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑ -- 1935

ΕΚΔΟΣΗ "ΚΥΚΛΟΥ,"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΑΕΤΕΡΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ δ' ἄνθρωποι διὰ τὸ αὐτῶν δέος
τοῦ θανάτου καὶ τῶν κύκνων κατα-
ψεύδονται, καὶ φασιν αὐτοὺς θρηνοῦν-
τας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾶδειν,
καὶ οὐ λογίζονται, ὅτι οὐδέν ὄρνεον
ᾄδει, ὅταν πεινῇ ἢ ριγοῖ ἢ τινα ἄλλην
λύπην λυπῆται, οὐδὲ αὐτὴ ἢ τε ἀηδῶν
καὶ χελιδῶν καὶ ὁ ἔποψ, ἃ δὴ φασί
διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν· ἀλλ' οὔτε
ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ᾄδειν
οὔτε οἱ κύκνοι, ἀλλ' ἄτε, οἶμαι, τοῦ
Ἄπόλλωνος ὄντες μαντικοὶ τε εἰσι καὶ
προειδότες τὰ ἐν Ἄιδου ἀγαθὰ ᾄδουσι
καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν δια-
φερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ.

Πλάτωνος Φαίδων

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΑΝΑΓΛΥΦΗ ΕΙΚΟΝΑ

Δέν όνειρεύτηκα ποτέ τὸ χρόνο
Καὶ τὴ συντροφιά του

Μήτε τὴν ἀπουσία του ὠσφράνθηκα ποτέ
Σὲ κάποιο ἐλάχιστο ἡδονικό μου ὕπνο

Ἀθήνα 1934-35

(Παράφραση)

ΑΣΤΕΡΙ

Ἄστέρι στὸ ὕπαιθρο ἀναμονή
Μοναχοί μας
Μελαγχολικὸ πνεῦμα κατοικεῖ τὴν ψυχὴ
Λείπει ἡ σελήνη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Χάνει ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου
Τὴ μυρωδιὰ της

Πέφτει ἀπ' τὸ στερέωμα τὸ ἀστέρι
Ρυτιδώνει τὴν ψυχὴ
Τὴ φωνὴ μας
Ὅμως ἡ μοναξιά τέρπεται
Ὁδηγεῖ κύματα τὴν ἡδονή
Στ' ἀνοιχτὰ τῆς ὑπαρξῆς
Στὰ ἐνδόμυχα
Τῆς μελλούμενης σιωπηλῆς ζωῆς

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΗΣ

α') ΓΟΗΤΕΙΑ

"Ελα, με τὸ λευκὸ ξημέρωμα,
Γιορτὴ τῆς καρδιάς μου,
Στὰ περασμένα

Τὰ νήπια καρδιοχτύπια
Ξανάνωσα σὰν χτές
Στὸ ρεμβῶδες ἀκρογιάλι
"Ὅπου ἡ θάλασσα βογγούσε
Σπαρταριστὴ μητέρα

"Ερχομαι
Καὶ κλαίει στ' ἀπόμακρα
Τοῦ ὀρίζοντα
"Ενα γλυκὸ στοιχεῖο
Ράθυμο ἀηδόνι

Πάει ἡ ψυχὴ μ' ἐσένα,
'Αλαργινὴ ἐξαφάνιση !
Πάλι ὁ ἥσυχος
"Ὁ ἀχώριστος τῆς σιωπῆς
Βρίσκομαι στὴ φωλιά μου

β') ΠΑΘΟΣ

Τὸ λάγνο παρελθὸν ὑπάρχει
Κρυμμένο στὴν οὐσία μας,
Γέμει τ' ἀποσταμένα σωθικά

Ἄπλώνει τὴν ἀνησυχία του
Ὅπου, σὲ μελιχρὸ ὄργασμό,
Πάλλεται ἡ ἀγάπη

Ὅπου ὀαριστές
Προχώρησαν σὲ ἄλλη ζωὴ
Οἱ τρυφερές
Πεθαμένες ἡμέρες

(Καὶ λέγουνε σύμψυχα τὴ χαρὰ
Στ' ἀόρατα,
Φρόνιμα, σάν μυστικό
Ποῦ ἡ αἴγλη του καίει)

Ἔτσι, τὸ ἔρημο παρελθὸν
Στ' ἄγνωρα τῆς ἡδονῆς
Βγαίνει
Κι ἀναυδο ἐπιστρέφει σὲ μᾶς

Σέρνοντας τὴν εὐαίσθητη φωνή
Τῆς συνουσίας·
Κείνη θὰ προσηλώσει τὴν ψυχὴ
Στὸ ἄηθες παράπονο τοῦ χρόνου,

Κείνη ποῦ ἐξημέρωσε τὸ αὐτί

Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΥΠΝΟΣ

Nel mezzo del cammin di nostra vita
mi ritrovai per una selva oscura,
che la diritta via era smarrita.

DANTE

Δημιουργία της άπλης ήσυχίας
Ἀνάμεσα στὸν κόσμο τῶν ψυχῶν

Γνώριμην ἀβρὴ δεντροστοιχία
Ἀπάντησε ἄξαφνα ὁ ἑαυτός μου —
Μιὰ μέρα μεστή χυμούς
Κι ἀπελπισμένην ὑπεροψία —
Σὰν ἐλησμόνησε τὸ θάνατο
Κάτω ἀπ' τὸ χῶμα τῆς αὐγῆς

Ἀποκάλυψη σοφίας
Ἡ μοναξιά !
Θίγω τὰ εὐάερα δέντρα
Κορμιὰ που ἀρχίζουν καὶ ὑπάρχουν,
Αἰσθάνομαι στὴ θέρμη τῆς ἀφῆς
Πῶς γεννήθηκα σὲ τούτη τὴ σκιά

Τώρα ὁ ἥλιος
Γλαυκὸς ὕπνος
Αἰώνια λυώνει
Στὸ πρόσωπό μου,
Καὶ μὲς στὴ θύμηση
Στρώνει τὸ φῶς

Ἐγὼ ἀγαπάω
Ὅ,τι λάτρευσε ἡ φύση,
Ἡ ἀνάμνηση
Μὲ περίσσια λάμψη μ' ὀδηγᾷ,
Κι ὅπου σκοντάφτω
Εἶναι ὁ ἀγῶνας τερπνός

Θάλασσα ὑγείας ἢ ζωῆ
Ἄληθινὸ ἀκρωτήρι!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΡΩΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Δέντρο του κακού ονείρου
Πλάσμα της άπατηλης άναμονής·
Τέτοιο τὸ παράστημα του χρόνου
Σάν ξεχείλησε, καί ἤπιανε οἱ ρίζες
Τῆς άμαρτωλῆς μας παρουσίας

Φεύγω τὴν ἤρεμη πηγὴ
"Οπου σταλάζει τὸ μυριόφωνο φάρμακι
Τὴν άσημένια ζωὴ του παραδείσου
Μέ τὴ μορφή του πρώτου μας καιροῦ

Ποῦ τὸ ὑπερφίαλο ἀληθινὸ χρυσάφι
Τῆς οὐσίας, ποῦ μοιάζει με τὸ αἷμα
Καί στίλβει ὅπως ἡ μυθική καρδιά μας;
Τὰ μάτια ἐπλημμύρισαν άγάπη
'Αλλά δέν εἶδαν πουθενά
Τὰ ψυχικά μας δάκρυα

"Ω, τὸ πουλί
Ποῦ τραγούδαγε στὰ δειλινά
Ζεσταίνοντας τὴν προσευχή μας,
Πέταξε μακρὰ
"Η τὸ κατάπιε ὁ άνεμος τῆς δύσης !
Σάν ὄρφανοὶ προσβλέπουμε τὴ χώρα,
Τὴν πράσινη καί μαλακή μας φύση
Τὸν ἄμυαλο οὐρανὸ

ΣΥΝΝΕΦΑ

Τὸ χρῶμα τῆς δύσης
Πικραίνει τὰ σύννεφα,
Κρυμμένος φθείρεται ὁ ἥλιος
Ποῦ μετουσίωσε τὸ διάστημα
Καὶ τὸ ἄψυχό του πρόσωπο

Τὸ νοσηρὸ περπάτημα τοῦ φωτός
Ἀνταύγεια τῆς μοίρας μας,
Καὶ τὸν οὐρανὸ ἐμούσκεψε...

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

Ὁ θάνατος, μονάχα αὐτός,
Λέρωσε τὴν ψυχὴ μας
Ποῦ εἶχε τὰ μάγουλα λευκά
Σὰν τῆς αὐγῆς τὰ δῶρα

Ἡ λάσπη ἐπλήγωσε τ' ἄβρὰ χέρια
Ποῦ φέρνανε ἀγάπη νὰ πονοῦν
Στὸ ρόδινο πρόσωπο καὶ σῶμα
Μιᾶς εὐπιστῆς εὐρύχωρης ἡμέρας

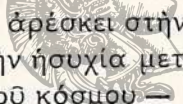
ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΗΣ ΡΕΜΒΗΣ

Ἐκ μῆς θύμηση περάστηκε ὁ ὕπνος
Ἐκ τὴν ἀνοιξη βγήκαμε στὸ καλοκαίρι,
Ἡρώες τῆς ἀκριβῆς ρέμβης,
Καὶ δὲν ἀπόρησε ὁ νοῦς μας
Δὲ σπάσαμε κέφι καὶ καρδιές
Ὅπως μυθέσκετο ἡ ψυχὴ μας
Τεντωμένοι καθ' ὅλη μας τὴν ὕπαρξη
Ἀκούσαμε νὰ πέφτει ἡ ἀνατριχίλα
Τοῦ χρόνου,
Δὲν εἶδαμε παρὰ τὴν Πλάση μοναχὴ
Νὰ βόσκει τὴν ὁμορφὴ γοητεία τῆς
Στὴν ἄπλα πρὸς τῆς δώρησε ὁ Θεός·
Ξεφάντωμα ἐξαίσιον

ΟΛΥΜΠΟΣ

...καί οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλαττό-
μενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης-
ὡς τὸ εἶκος, μετὰ τοιούτων τε ἐσό-
μεθα καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν
πᾶν τὸ εἰλικρινές· τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως
τὸ ἀληθές. μὴ καθαρῶ γὰρ καθαροῦ
ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτόν ῆ. . .

Πλάτωνος Φαίδων

Τώρα ἡ ἀλήθεια ἀρέσκει στὴν καρδιά
Ποῦ φιλοδοξεῖ τὴν ἡσυχία μετάνοια
Καὶ τὴ μελέτη τοῦ κόσμου —
Ποῦ, ἀγάπη, δὲν κρατᾷ ψεῦδος —
Δέχεται εἰκόνα προσευχῆς
"Ἄμα ἡ νύχτα πιάνει τὰ ἐπίγεια

Τώρα ἡ χαρὰ κ' ἡ λύπη
Σέβονται τὴν ψυχὴ,
Κ' ἔχουν σιωπὴ αἰώνια
Ἄγνάντια στὴ δική μας περιωπὴ

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

Ἐλεος στὰ περιστέρια καὶ στὴν ψυχὴ μας!

Τὸ ἐπίσημο ἔργο μὴν ταραξεῖ ἡ φωνὴ
Τῆς θάλασσης, ἡ χαρὰ τοῦ ἔρωτα·
Θὰ σβύσουμε ἀπὸ τὴ μνήμη τὸ θάνατο
Ἀπ' τὶς εἰκόνες τὴν ἀνυπαρξία,
Ἐλεύθεροι καὶ καθαροί, μεταρσιωμένοι
Σὰ νὰ μὴν εἶχαμε πονέσει,
Θὰ πατήσουμε πάνω στὰ δάκρυα
Καὶ στὴ χυμένη ματαιοδοξία

Ἀκολουθώντας τὴν ἱερὴ μας ὁρμὴ
Ὅπως σκιρτάει...

ΒΙΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Τρέχει τὸ γάργαρο νερὸ τῆς οἴκουμένης
Μὲ ταπεινὸ ρυθμὸ
Καὶ βῆμα γαλανόλευκο

Προσέχει ἡ ἀκοή μας
Στὰ μελαγχολικὰ παράθυρα
Ἐγκαταλελειμμένη,
Καὶ βάνει τὴν ἐπιθυμία της
Βαθιά μὲς στ' ἀνθογαῶλι
Τῆς ἀναπνοῆς

Δροσιὰ τῆς φύσης,
Ἡμερο κλίμα
Ὅπου γρικιέται ὁ οἰωνός
Τῆς μακαριότητος
Ἐκεῖ θέλω νὰ πλαγιάσω
Τὸ ἀτίθασσά μου εἶναι
Πόθος κι ἐλπίδα,
Κι ἄς ξεπνήσει φτερωτὴ
Ἡ αὔρα,
Ποῦ ἀνασαίνει γι' ἄλλη γῆ
Καὶ πεταλουδίξει ἐμπρός μου
Σαηνευτικὴ !

ΣΤΡΟΦΕΣ

Βαρύθυμη εὐτυχία
Τοῦ χρόνου ἢ ἐπαφή
Κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρα·

Ἕπνος
Γλίσχρος ὕμνος
Ἡ μέρα παρέρχεται
Καυχᾶται ὁ ἥλιος

Ἀνάμνηση γλυκειά
Ὁ ὠραῖος οὐρανός
Ὅταν γύρω βραδυάζει
Γίνεται ἄσπιλος ὁ χῶρος
Τέρπεται ἡ ὄραση
Ποῦ βλέπει διαυγές
Περήφανο, τὸ πρόσωπο

Ὁνειρὸ χορτᾶτο
Δάκρυα, ἢ χαρά
Τὸ δέρμα τοῦ κόσμου·
Πόσο ἡ φαιδρὴ παρουσία
Ἀνάλαφρα γγίζει τὸ σῶμα,
Τί ἰδανικὴ τρικυμία
Στὰ πέριαρα τῆς ἀναπνοῆς !

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Δοκίμασα τή μοναξιά
Μέ νοερή ανάταση
Καί σφριγηλή καρδιά

Ἄποσταμένος ἔφιιβος
Ποῦ νείρεται τή νάρκη,
Καί κλέβει ἀπὸ τὰ σύννεφα
Τῆ ρόδινη ἀναπνοή
Γιὰ νὰ χαρεῖ τὰ ὄνειρα
Μ' ἓνα χαμένο φίλτρο

Ἴδου ὁ βοσκός, ποῦ κάθεται
Κι ἀλησμονάει τὰ πρόβατα
Μὰ νιώθει ἀπ' τῆ φλογέρα
Ὁ πιὸ γλαυκός του θάνατος
Νὰ φεύγει

ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἡ γλῶσσα ἢ εἰλικρίνεια τοῦ πνεύματος
Τὰ μάτια ποὺ ἄδειασαν τὴ γοητεία τοῦ προσώπου
Ἡ ἀκατανίκητη εὐφυΐα τῆς ὑπαρξῆς

Ὅπως ἀγρίμια θόλωσαν στὸν καινούριον ἀνθῶνα
Κ' ἡ βοή τους σμίγεται μὲ τὴν ὀρφάνια
Τῆς ἄθλιας μοίρας
Πλάϊ στὴ βρωμερὴ ἀνάμνηση
Ποὺ σὰν ἄρωμα τὴν πέρνει ὁ ἄνεμος
Κι ἀνακατῶνει πόνου κ' εὐτυχία

ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Καθήλωσα τὸ πνεῦμα σὴν ἀλήθεια
Πού, ἀναίσθητη, ἐπίκρανε τὸν αἰῶνα
Γύρω ἀπ' τὴν παρουσία μου

Μὰ τὴ λαχτάρα τῆς ζωῆς δὲν ἐπηρέασε
Μὲ τοὺς καπνοὺς καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης

Ἄγαλμα σιωπῆς καὶ προσευχῆς
Ἄντιμέτωπο
Στὴ μοναξιά τοῦ ἀπείρου

Μοντάρρνε (Ἰταλία) Δεκέμβριος 1934—Ἰούνιος 1935

ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ

“Υπαρξη,
Δῶρο στὴν ἀγνή μας οὐσία
Γέλοιο πὸν χαράζει
Τὴν παντοτεινὴ νύχτα,
Πάνω στὶς λεῦκες
Ἀπαράτησε τὸ στεφάνι σου

Φέρε στὸ κοιμισμένο δάσος
Τὸ θρόϊσμα τοῦ ὄνειρου,
Πὸν ἔμας τοὺς σιωπηλοὺς
Ἐξύπνησε

ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ πιὸ γλυκεῖα παρθένα
Στολίζει τὸ δωμάτιο
Εὐφραίνει τὴν περισυλλογή

Ἄς ποῦμε πὼς εἴμαστε εὐτυχεῖς

Κ' εἶναι ἡ σειρά μας
Νὰ βρεθοῦμε ἀθάνατοι,
Νὰ φιλήσουμε τὴν ὀμορφιά
Στὰ χεῖλη
Καὶ στὸ λεπτό της φόρεμα

Ἄθῆνα, Αὐγουστος 1935

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Τοῦ χρόνου ἀνάλυψη εἰκόνα	9
Ἄστέρι	10
ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΗΣ	
α') Γοητεία	11
β') Πάθος	12
Ἄστέρι	13
Ἄστέρι	15
Ἄστέρι	16
Ἄστέρι	17
Ἄστέρι	18
Ἄστέρι	19
Ἄστέρι	20
Ἄστέρι	21
Ἄστέρι	22
Ἄστέρι	23
Ἄστέρι	24
Ἄστέρι	25
Ἄστέρι	26
Ἄστέρι	27

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000074183

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

A11057

100